

ISPĖJIMAI DĖL JAUTRAUS TURINIO IR SCENŲ

Nors „Mėsininkas ir Juodoji Strazdė“ yra juodoji romantinė komedija ir, tikiuosi, suteiks gardaus juoko, ji vis tiek juoda! Skaitykite atsakingai. Jei kultų klausimų dėl šio sąrašo, kreipkitės į mane svetainėje www.brynneweaverbooks.com arba vienoje iš mano paskyrų socialinių tinklų platformose (aktyviausiai naudoju „Instagram“ ir „TikTok“).

- Akių obuoliai ir akiduobės
- Mėgėjiška chirurgija
- Odos papuošalai
- Grandininiai pjūklai, kirviai, peiliai, skalpeliai – daug aštrių įrankių
- Netyčinis kanibalizmas
- Ne visai netyčinis kanibalizmas
- Netradicinis mumifikuoto kūno panaudojimas
- Lobotomizuotas tarnas
- Virtuvės reikmenų naudojimas ne pagal paskirtį
- Atsiprašau dėl ledų su sausainiais ir grietinėle (tiesą sakant, neatsiprašau)

- Atviros sekso scenos, įskaitant (bet neapsiribojant) penio šildymą, grubų seksą, nešvankias kalbas, analinį seksą, sekso žaislus, smauginimą, spjaudymą, dominavimo ir paklusimo žaidimus, lytinių organų auskarus
- Užuominos apie tėvų nepriežiūrą ir vaikų išnaudojimą
- Tėvų netektis (neaprašoma)
- Užuominos į seksualinį vaikų išnaudojimą (ne atvirai)
- Tai knyga apie serijinius žudikus, todėl joje yra nemažai kraupių žmogžudysčių ir chaotiškų scenų

PROLOGAS

Mėsininkas ir Juodoji Strazdė

Kasmetinės rugpjūčio varžybos

7 dienos

Lygiosios sprendžiamos žaidimu „Akmuo, popierius, žirklys“

Penki raundai

Nugalėtojui atitenka Miško Fantomas

ICHI-GO, ICHI-E*

Sloun

Būti serijinių žudikų serijine žudike – puikus hobis...

Kol neatsiduri užrakinta narve.

Tris dienas.

Su lavonu.

Luizianos vasarą.

Be oro kondicionieriaus.

Rūsčiai dėbsau į musių apniktą lavoną, tįsantį už užrakintų mano narvo durų. Alberto Brisko marškinių sagos rėžiasi į išsipūtusį, pažaliavusį pilkšvą pilvą. Ir šis *juda*, po plona banguojančia oda kaupiasi dujos ir mėsa ryjančios lervos. Puvėsių smarvė, vabzdžių dūzgimas, kūną palikusių šūdų ir myžalų kvapas – tiesiog sušiktai šlykštu. Nesu iš lepiųjų. Bet mano kartelė aukštesnė. Man labiau patinka švieži lavonai. Viskas, ko noriu, – susirinkti trofėjus, atlikti savo vaidmenį ir *išeiti*, o ne užsibūti ir stebėti, kaip jie pūva.

* Japoniška keturių simbolių idioma, reiškianti akimirkos branginimo konceptą (čia ir toliau – vert. past.).

Lyg pagal duotą ženklą pasigirsta tylus, dreskiamo šlapio popieriaus garsą primenantis plyšimas.

– Ne...

Beveik girdžiu Alberto balsą iš kapo: *Taip*.

– Oi, *ne, ne, ne...*

Tikrai taip. Čia tau už tai, kad mane nužudei, sušikta kale.

Oda pratrūksta ir iš kūno pabyra baltų lervų masė, panaši į orzo makaronus. Tik nemenka tų makaronų dalis šliaužia link manęs lėtai it koks ledynas, ieškodama ramios vietos, kur galėtų užbaigti kitą lervų gyvenimo ciklo etapą.

– Jėzau Kristau, šūdas.

Slenkuosi ant užpakalio per purvinas akmenines narvo grindis ir susiriečiu į kamuoliuką. Spaudžiu kaktą prie kelių, kol ima mausti smegenis. Imu niūniuoti tikėdamasi taip nustelbti staiga įsismarkavusius aplinkos garsus. Mano niurnėjimas skamba vis garsiau ir garsiau, kol suskirdusiose lūpose pasigirsta vienas kitas žodis. *No one here can love or understand me... Blackbird, bye, bye...** Niūniuoju ir dainuoju tol, kol žodžiai su melodija ištirpsta.

– Išsižadu nedorybių, – pasakau, kai daina išnyksta tarp dulkių ir vabzdžių vaivorykštinių sparnų ūžesio.

– Gaila. Lažinuosi, kad man patiktų tavo nedorybės.

Krūpteliu išgirdusi gilų, švelnų vyro balsą. Kiekvieną jo tariamą natą šildo vos girdimas airiškas akcentas. Mėgindama atsitraukti nuo vyro, įžengusio į ploną šviesos giją, krentančią pro siaurą mūsų nušiktą langą, atsitrenkiu galva į ankštos kameros geležinį skersinį. Drėgną orą perskrodžia keiksmų lavina.

* Niekas čia manęs nemyli ir nesupranta... Sudie, sudie, juodasis strazde... (daina „Bye Bye Blackbird“).

– Atrodo, kad patekai į keblią padėtį, – sako jis. Vyro veide nušvinta kreiva šypsena, likę bruožai slepiasi šešėlyje. Jis žengia kelis žingsnius artyn pažvelgti į lavoną ir pasilenkia norėdamas ją apžiūrėti iš arčiau. – Kuo tu vardu?

Jau trečią dieną negėriau kavos. Nevalgiau. Mano skrandis tikriausiai susiurbė kitus organus. Garsus beviltiško alkio vidinio monologo choras bando mane įtikinti, kad artyn iš tiesų žygiuoja mažyčiai orzo makaronai ir juos galima valgyti.

Nesusitvarkau su šituo šūdu.

– Nemanau, kad jis tau atsakys, – tarsteliu.

Vyras sukrizena.

– Eik tu, rimtai? Aš ir taip žinau, kas jis toks. Albertas Brisko, Užutėkio Žvėris. – Atvykęlis žvilgsniu tyrinėja lavoną, paskui jo dėmesys nukrypsta į mane. – O kas *tu* tokia?

Neatsakau ir nepajudu iš vietos, kol nepažįstamasis atsargiais, pamatuotais žingsniais apeina narvo kampą, norėdamas geriau įsižiūrėti į mane, susigūžusią šešėlyje. Prisiartinęs tiek, kiek leidžia grotos, jis pritupia. Stengiuosi pasislėpti po susivėlusiais plaukais ir sulenktomis galūnėmis, rodau jam tik akis.

Kadangi sėkmė nuo manęs *visiškai* nusigręžusi, jis, žinoma, atrodo *stulbinamai*.

Trumpi, rudi, lengvabūdiškai sušiaušti plaukai. Bruožai ryškūs, bet ne rūstūs. Gudri šypsena, tobuli dantys ir tiesus randas, kertantis viršutinę lūpą. Lūpos, atsižvelgiant į dabartinę mano nelaisvės būklę, atrodo pernelyg patrauklios, apatinė šiek tiek pilnesnė. Neturėčiau galvoti apie tai, kaip norėčiau ją įkąsti. Visai ne.

Bet galvoju.

Na, o aš atrodau sumautai *šlykščiai*.

Suvelti plaukai. Dėmėti, kruvini drabužiai. Baisiausia smarvė iš burnos per visą kvėpavimo istoriją.

– Tu ne Alberto skonio, – sako jis.

– Ir koks tas jo skonis?

– Tu jam per sena.

Jis teisus. Nesakau, kad esu sena, man vos dvidešimt treji. Bet šis vyrukas ne blogiau nei aš žino, kad esu per sena Albertui.

– Iš kur žinai?

Vyro žvilgsnis nukrypsta į lavoną. Šešėlių pritemdytame veide šmėsteli pasibjaurėjimas.

– Nes man parūpo sužinoti. – Jis dar kartą pažvelgia į mane ir nusišypso. – Iš gerklėje įstrigusio medžioklinio peilio kokybės spėju, kad tu tau taip pat parūpo. Rankų darbo Damasko plienas. Iš kur gavai?

Atsidūstu. Žvilgsnis nukrypsta į kūną ir mano mėgstamiausią peilį. Prispaudžiu skruostus prie sulenktų kelių.

– Iš „Etsy“.

Vyrukas nusijuokia. Pakelium mažytį akmenuką ir numetu jį ant grindų.

– Rovanas, – prisistato vyras ir ištiesia ranką pro narvo virbus. Dėbteliu į jo plaštaką ir numetu dar vieną akmenuką. Nors neat-sakau į gestą, jis nenuleidžia rankos. – Galbūt mane pažįsti kaip Bostono Mėsininką.

Papurtau galvą.

– Mišių Skerdikas?..

Vėl papurtau galvą.

– Rytų Pakrantės Vaiduoklis?..

Atsidūstu.

Tikrai girdėjau visus šiuos vardus, bet neišsiduodu *jam* pačiam.

Mano kraujas šėlsta gyslose. Džiaugiuosi, kad jis nemato, kaip mano skruostai užsidega purpurine liepsna. Aš *tiksliai* žinau, ko-

kiais vardais jį vadina ir kad jis ne tiek ir skiriasi nuo manęs – medžiotojas, besitaikantis į blogiausias išperas, kokias tik visuomenė geba ištraukti iš pragaro gelmių.

Rovanas pagaliau atitraukia ranką nuo narvo, o jo šypseną pakeičia nusivylimas.

– Gaila, maniau, kad atpažinsi mano pravardes. – Pliaukštelėjęs delnais per kelius jis pakyla. – Na, verčiau jau eisiu. Malonu beveik susipažinti, bevarde belaisve. Sėkmės.

Paskutinį kartą trumpai šyptelėjęs, Rovanas apsisuka ir žengia durų link.

– Palauk! Palauk. *Prašau*. – Pašoku ant kojų ir įsitveriu į šaltas grotas, kai jis pasiekia slenkstį. – Sloun. Mano vardas Sloun. Juodoji Našlė.

Akimirką stoja tylą. Vienintelis erdvę užpildantis garsas – musių zirzimas ir nepaliaujamas lervų, ėdančių pūvančią mėsą, šiurenimas.

Rovanas pasuka galvą ir meta vieną akį per petį.

Vos po akimirkos jis atsiduria čia, tiesiai priešais mane. Jo judesiai tokie greiti, kad išsigandusi atšoku nuo grotų, bet jis spėja nutverti mano ranką ir energingai ją paspaudžia.

– *O Dieve mano*. Taip ir žinojau. Velnias, *žinojau*, kad jie klydo. Tai turėjo būti moteris. Juodoji Našlė! Koks šaunus vardas. Painus meškerės valas, sumauti *akių obuoliai*. Nuostabu. Aš didelis tavo gerbėjas.

– Ėė... – Nors stengiuosi atitraukti ranką, Rovanas ir toliau ją spaudžia. – Tikriausiai... ačiū?

– Pati sugalvojai šį vardą? Juodoji Našlė?

– Taip...

Išlaisvinu ranką, kad galėčiau atsitraukti nuo šio keistai entuziastingo airio. Jis šypsosi, lyg būtų apstulbintas. Jei ant mano odos

nebūtų šešiasdešimties sluoksnių purvo, esu tikra, pastebėtų, kaip skruostuose antrą kartą įsiliepsnoja raudonis.

– Nemanai, kad tai kvaila?

– Ne, tiesiog puiku. *Mišių Skerdikas* yra kvaila. *Juodoji Našlė* skamba žiauriai gerai.

Gūžteliu pečiais.

– Man tai skamba kaip nevykėlio superherojaus vardas.

– Geriau jau taip nei institucijų sugalvoti variantai. Patikėk manim.

Rovano žvilgsnis nukrypsta į lavoną ir vėl sugrįžta prie manęs. Jis pakreipia galvą ir mosteli į Albertą.

– Jis tikrai turėjo elgtis kaip lerva. *Pagauni?*

Stoja ilga pauzė, tylą pertraukia vabzdžių sparnų ūžesys.

– Ne. Nepagaunu.

Rovanas mosteli ranka.

– Airiškas posakis, reiškiantis, kad jis planavo šunybę. Tačiau, atsižvelgiant į aplinkybes, pokštas visai vykęs. – Su pasididžiavimu išpūtęs krūtinę jis parodo nykščiu į lavoną. – Tačiau kyla klausimas, kaip tu atsidūrei narve, o jis čia negyvas su kyšančiu tavo peiliu? Ar dūrei jam per grotas?

Žvilgteliu į savo kadaise baltus marškinius ir purviną batų pėdsaką, pasislėpusį po kraujo dėmę.

– Manau, galim sakyti, kad netinkamai pasirinkau laiką.

– Hmm, – supratingai linkteli Rovanas. – Praeityje ir pats vieną kitą kartą neapskaičiavau.

– Nori pasakyti, kad buvai uždarytas narve su lavonu, o tavo pusėn žygiavo orzo makaronų pėstininkų būrys?

Rovanas pažvelgia į mudu supančią erdvę ir susiraukia.

– Ne. Nesakyčiau.

– Taip ir maniau, – sumurmu ir iš nuovargio atsidūstu. Nusišluostau dulkinas rankas į purvinus džinsinius šortus, žengiu paskutinį žingsnį atgal ir pakreipiu klubą. Mane pradeda erzinti šis įsibrovėlis, kuris, regis, tik atitolins mano lėtą mirtį iš bado. Aki-vaizdu, jog jis šiek tiek trenktas, ir nepanašu, kad jam labai rūpėtų mane iš čia išleisti.

Galėtų tiesiog eiti sau.

– Na?..

– Tie orzo makaroniukai daro nemenką pažangą, – tarsteli Rovanas daugiau sau nei man. Jo žvilgsnis tebėra įsmeigtas į mažų baltų kirmėlių taką, besitiesiantį link manęs. Pakėlęs akis nuo grindų, Rovanas nekantriai nusišypso. – Nori papietauti?

Perveriu šį nepažįstamąjį šaltu rūščiu žvilgsniu, gestu parodydama į savo kruvinus, batais nutryptus marškinius.

– Nori mums abiem parūpint bilietą į kalėjimą... Ne?..

– Aišku, – sumurma jis ir žengia link Alberto lavono. Išnaršo kišenes, bet nieko neranda. Pakėlęs akis į išsipūtusį kaklą, tyliai šūkteli triumfuodamas, ištraukia mano peilį, stipriai patraukia sidabrinę grandinėlę ir ši sutrūksta. Pakildamas Rovanas šypsosi – tarp pirštų gniaužia raktą.

– Nusiprausk po dušu. Surasiu tau drabužių. Paskui sudeginsim namą.

Rovanas atrakina duris ir ištiesia ranką į mano narvo šešėlį.

– Nagi, Juodoji Strazde. Esu nusiteikęs kepsniams. Ką pasakysi?